

INFO

**Zveme na poutní mši sv.
do Šemanovic.
Neděle 20. května
od 15.00 hod.**

**V neděli 13. května v 16 hod.
Vás zveme na
BENEFIČNÍ KONCERT
do Chrámu sv. Petra a Pavla
v Mělníce**

**V neděli 13. a 20. května
nebude večerní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.**

**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)
- První sobota v měsíci**
- 18.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
(mše sv. s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Sv. Jan Nepomucký

Svatý Jan Nepomucký se narodil kolem r. 1345 v Pomuku (dnešní Nepomuk) jako syn soudce. Studoval na pražské univerzitě a poté působil 10 let jako notář arcibiskupské soudní kanceláře. V roce 1380 byl vysvěcen na kněze a stal se farářem v kostele sv. Havla na pražském Starém Městě. V letech 1382-1387 studoval práva na univerzitě v Padově a roku 1389 jej arcibiskup Jan z Jenštejna jmenoval generálním vikářem pražské arcidiecéze.

Církev v době, ve které se Jan stal významným úředníkem, trpěla dlouholetým dvojpapežstvím a král Václav IV. se snažil využít jejího oslabení k tomu, aby si ji alespoň v Čechách (ale i v Německu, neboť byl současně římským králem) co nejvíce podřídil. Pečlivý úředník, důsledně hájící práva církve, mu nutně musel překážet.

K otevřenému střetu došlo v r. 1393. Václav IV. chtěl zřídit v Čechách další biskupství, v jehož čele by stanul jemu oddaný prelát. K financování biskupství chtěl využít bohatý benediktinský klášter v Kladrubech, jehož opat Racek byl již velmi vysokého věku. Když Racek zemřel, Václav IV. nebyl v Praze. Toho využili benediktini k okamžité volbě nového opata, jehož v nejkratší možné lhůtě generální vikář Jan z Pomuku z titulu svého úřadu potvrdil. Když se král vrátil do Prahy, bylo již pozdě cokoli měnit. Přesto král svolal jednání s představiteli arcidiecéze a během něj nechal všechny účastníky zatknout – unikl pouze arcibiskup. Ostatní zatčení byli vyslýcháni, Jan a jeden z jeho úředníků na mučidlech. Zatčení však nepodléhali králově jurisdikci, ale, jakožto duchovní, pod církevní soud. Král proto nechal propustit všechny, kromě Jana, jehož nechal ještě téhož dne 20. března 1393 utopit ve Vltavě. Janovo tělo bylo nalezeno v řece 17. dubna 1393.

Není jasné, proč král nenechal propustit i Jana – jeho vraždou si politicky velmi uškodil, v r. 1400 byl zbaven hodnosti a titulu krále římského, což kurfiřti mimo jiné zdůvodnili právě zmíněnou vraždou. Kronikář Václav Hájek z Libočan, jehož dílo proslulo řadou nepřesností (je též „viníkem“ přejmenování Jana z Pomuku na Jana Nepomuckého a mylně uvádí i datum jeho úmrtí jako 16. květen 1383), zdůvodňoval králův hněv jeho marným úsilím dozvědět se od Jana, z čeho se zpovídala Václavova manželka královna Jana. Tyto nepřesnosti se pak dostaly i do kanonizační buly, kterou byl Jan Nepomucký prohlášen svatým dne 9. března 1729.

Úcta sv. Jana Nepomuckého se však šířila mnohem dříve; za zemského patrona byl považován již kolem r. 1600. Socha sv. Jana Nepomuckého na Karlově mostě poblíž místa, z něhož měl být shozen do řeky, se pak stala vzorem pro více než 30 000 soch, stojících na mostech téměř celé Evropy.

Během kanonizačního procesu byl úředně otevřen i jeho hrob v pražské katedrále a v lebce nalezen kus nezetlelé organické hmoty. Dobovou domněnku, že se jedná o Janův jazyk, který byl takto zázračně zachován na důkaz, že Jan byl umučen kvůli zpovědnímu tajemství, se nepodařilo ani v nedávné době potvrdit, ale ani vyvrátit. Nic to však nemění na tom, že Jan zemřel ve službách svého arcibiskupa jako poctivý, věrný a pečlivý vykonavatel svých kněžských a úředních povinností, odporující hrubému nátlaku vládnoucí moci.

Jeho památka se připomíná 16. května, a to nejen v Evropě, ale i v dalších zemích světa.

DIVUS
JOANNES NEPOMUCENUS

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Historie májových pobožností

Původ tradičních májových pobožností je stále sám o sobě poměrně neznámý. Je jisté, že tato forma mariánské úcty začala v Itálii. Zde, v květnu roku 1784, v chrámu Kamilliánů ve Ferraře, se poprvé veřejně konaly po celý květen májové pobožnosti. Od roku 1830 se pak májové pobožnosti konaly po celé Francii. Tradice májových pobožností se šířila zejména ve spojitosti s porevolučním rekatolizačním hnutím. Byly chápány jako církevní alternativa pošetilých slavností jara dob revoluce.

Májové pobožnosti se od poloviny 19. století staly nejvýraznějším projevem mariánské úcty. Vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie z roku 1854 bylo pro rozvoj májových pobožností velmi silným impulsem. Mnohdy velmi zvláštní politické a církevní okolnosti se staly důvodem pro výraznou propagaci májových pobožností. Po vypuknutí 1. světové války, papež Benedikt XV. přímo nařídil, aby modlitba za mír, kterou sám v roce 1915 napsal, byla přednášena během jeho velmi oblíbených májových pobožností.

Během 2. světové války byly májové pobožnosti opět vřele doporučovány. Již v roce 1939 papež Pius XII. vyzýval věřící k modlitbám a pobožnostem v průběhu května za mír mezi národy.

Postupem času se májové pobožnosti staly každodenní záležitostí. Především ve 20. století se stal sklonek dne vhodnou dobou pro májové pobožnosti. Zpočátku se pobožnosti konaly jak ráno tak i večer. Svou strukturou májové pobožnosti v mnohém odpovídaly nedělnímu požehnání, neboť zahrnovaly promluvu nebo kázání a/nebo meditaci, zpěv litaní - většinou Loretánských (příležitostně také žalmů) a modlitby. Na závěr pobožnosti bylo udělováno požehnání, někdy i s ciboriem nebo s monstrancí. Kromě speciálně vyzdobeného májového oltáře se kladl velký důraz na další „vrcholy“ pobožnosti. Hlavní z nich představoval výstav Nejsvětější Svátosti - velmi často ve smyslu stále typicky barokní piety.

Májové pobožnosti zažily svůj rozkvět v období označovaném jako „mariánské století“, tedy zejména v letech 1850-1950. Otcové II. vatikánského koncilu si přáli, aby tradice uctívání a pobožností pokračovala a byla chráněna.

Matka ve víře

Lukášovo evangelium nám podává zprávu o události, kdy jakási žena ze zástupu zvolala k Ježíšovi: „Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily“. Tato slova jsou chválou Marie jako tělesné matky Ježíšovy...

Když neznámá žena takto blahoslavila jeho tělesnou matku, odpoví na to Ježíš významně: „Spíše jsou blahoslovení ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají je“. Ježíš chce odvést pozornost od mateřství, chápaného jen jako tělesné pouto a zaměřit ji na tajemná duchovní pouta, jaká se vytvářejí slyšením a zachováváním Božího slova. *(RM 20)*

Když se díváme na život Panny Marie, může se nám mnohé v něm zdát samozřejmé a lehké. Zažila zvěstování, viděla Ježíše od porodu až po jeho smrt, vše měla „z prvé ruky“. Jistě, toto všechno neznamenal málo. Ale přesto to neznamenal a neznamená všechno. Bylo přece mnoho jiných lidí, kteří Ježíše viděli, slyšeli, chodili s ním, zažili jeho mocné skutky - a nakonec mu nevěřili. Nejtragičtější postava z nich - Jidáš. Ježíšova slova blahoslaví ale ty, kteří Boží slovo slyší a zachovávají - tedy ty, kteří mu věří. A Panna Maria je zde první z těch, kdo uvěřili. Postavila svůj další život na slovech, která jí byla andělem řečena. V Káně říká služebníkům, aby udělali vše, co jim Ježíš řekne, protože mu zcela věří. A před letnicemi se modlí s učedníky v jeruzalémském večeřadle, protože s nimi očekává zaslíbení Ducha svatého - věří totiž Ježíšovu příslibu, že ho pošle.

Toto všechno nám říká důležitou pravdu o životě dětí Božích na této zemi, o životě jednotlivce i církve: vidět nestačí. Dokonce ani to nejbližší příbuzenské pouto nestačí. Je třeba slyšet a zachovávat, je třeba jednat na základě toho, co Bůh řekl - je třeba zcela prakticky věřit. A chceme-li vidět plodnost takovéto víry, poslouží nám právě pohled na Marii. Jedná na základě toho, co od Boha slyší. A přinese to plody nejvzácnější - Ježíše. Ani církev nemá před sebou jinou cestu. I ona musí jednat na základě Božího slova a v jeho světle jít dějinami. Ani církev se nemůže jen odvolávat na to, co s Bohem zažila, na to, že Ježíš byl a je v ní přítomen, že ji založil. Církev musí jít dějinami s Marií dál a dál a věřit přítom slovům, která jí Bůh dal v Písmu na cestu. Jen to je zárukou její plodnosti.

Zamyšlení ke slavnosti Nanebevstoupení Páně

Zmrtvýchvstalý Kristus definitivně vstupuje do věčné slávy. Nabízí se nám myšlenka přesně taková, jako napadla apoštoly. Je všemu konec, zůstáváme sami, máme strach. Strach z budoucnosti, strach, že ztratíme někoho, kdo nám byl oporou, kdo poradil... Jak známá situace!

Ale ve skutečnosti je to úplně jinak! Ježíš, odcházející k Otci není tím, komu na nás nezáleží, který nás ponechá bez rady, pomoci a odsoudí k sebezničení. Vždyť On přece řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“ *(Mt 28,18)*. Z toho tedy vyplývá, že Kristus, který sedí po pravici Otce se stává ještě hlouběji a důvěrněji společníkem každého člověka v jeho životě.

Jeho nanebevstoupení tedy otvírá plně pokračování díla, které při svém působení na zemi začal: působení učedníků. Ty, které zde na zemi získal, posílá jako své svědky do světa, ti mají získávat další a další a tak se mají prakticky starat o to, aby Ježíšova práce pro záchranu světa pokračovala. Následné vybavení učedníků dary Ducha svatého je obdarováním a posilou na tuto cestu. I my jsme tedy vlastně prodlouženou rukou Boží v Kristově díle na zemi. Proč tedy máme strach?

Nanebevstoupení je velkou zvěstí naděje. Tváří v tvář temnotě smrti a neznámé budoucnosti jsme tímto vyzýváni, abychom pozvedli pohled ke Kristu, na definitivní cíl lidské existence, přemohli strach a už konečně uvěřili jeho příslibem, přijali dary Ducha svatého a v moci a síle tohoto Ducha se stali Kristovými spolupracovníky pro spásu druhých zde na zemi.

Co si počít se svatodušními svátky?

Kdo čte pozorně Bibli, všimne si, jak měl apoštol Petr někdy až příliš – promiňte – prořízlá ústa. Vrhá se do věcí sice s odhodláním, ale mnohdy rychleji mluvil a jednal, než přemýšlel. Několik let chodil s Ježíšem,

patřil do jeho nejužší družiny a byl jeho odhodlaným vyznavačem. A byl horlivý až tak, že ve chvíli, kdy šlo opravdu „do tuhého“, jako jediný slíbil, že pokud by snad ostatní Ježíše opustili, on ne. On to zvládne, on na to má! Zanedlouho na to ale veřejně pronesl památná slova: „Neznám toho člověka – nemám s ním nic společného...“ A následovalo ukrývání před Židy...

Za nějakou dobu ale pronesl veřejně jiná slova: „Nesmíme mlčet... My jsme svědky. “Mezi těmito dvěma událostmi byly Velikonoce – ukřížování a zmrtvýchvstání. Po těchto událostech byl ale stále ukrytý. Se svou kůží na trh se spolu s dalšími apoštoly vydal až po jiné události: po seslání Ducha svatého. Duch svatý jim dal sílu vyjít ven a zvěstovat Zmrtvýchvstalého, dal jim sílu žít uprostřed nejistot, dal jim sílu hledět bez obav do obávané budoucnosti.

A je tomu tak i dnes. Nikomu z nás nepomůže pouhá horlivost, nadšení a zbožné „plnění náboženských povinností“. Nebraňme se tedy ani o těchto Letnicích neuchopitelnému provanutí našich životů Duchem Toho, jemuž na nás záleží, který má s každým z nás stále dobré plány.

Ministranti

Mám moc rád náš farní kostel. Na mši sv. chodívám raději poněkud dříve, abych se mohl předem pomodlit a také potěšit krásou chrámu. Hledím na vyvýšený presbytář, na který se vystupuje osmi schody. Obdivuji hlavní barokní oltář a šest metrů vysoké sanktuárium, jehož schránka je ovinuta věncem akantových listů z jemného pískovce. Obdivuji jeho trojúhelníkový štít, ukončený gotickou fialou. Uvažuji, co se asi dnes skrývá za jeho umělecky kovanými, železnými dveřmi. Kdypak byly naposled otevřeny? Obdivuji umělecky kované rameno věčného světla u sanktuária a zajímavou konzolu pro zvonec u sakristie. Ale ze všech těch krás mě nejvíce fascinuje třídlíná polychromovaná klenba nad presbytářem. Její žebrovní evokuje představu rybářské sítě, která je připravena na rybářovo rozhodnutí uloviti vše, co se pod ní nachází. Stačí chvilka hlubší meditace a člověk očekává, že se ve freskách sítě objeví hlavy rybářů Jakuba a Jana, synů Zebedea a hlava Šimona - Petra. Tak, jak je známe například z evangelia sv. Lukáše (5; 9-11), užaslé nad zázrakem obrovského množství ulovených ryb, když ještě před chvílí nemohli chytit ani malou ryбку. Pan Ježíš je uklidnil a Šimona Petra ustanovil rybářem lidí. Přistáli, Pan Ježíš vykročil a rybáři všeho nechali a poslušně jako jeho první apoštolové ho následovali s odhodláním ho nikdy neopustit.

Tyto moje představy obvykle přeruší zvoneček u sakristie, lidé povstanou, aby společně s celebranty slavili mši svatou. Kolem obětního stolu se mimo kněží pohybuje důstojně několik dospělých mužů pomáhajících jim u oltáře. Při vši účtě k jejich zbožnosti a obětavosti, s jakou tuto službu vykonávají se domnívám, že více než dospělým, to u oltáře sluší dětem - klukům.

Pan Ježíš totiž děti miluje a touží po jejich blízkosti. Říká, že děti jsou součástí Božího Království, a to na vzdory tomu, že nestačily dosud intelektuálně a duchovně dozrát. Apoštol Pavel k tomu dodává, že děti jsou posvěceny vírou svých rodičů. (1Kor 7;14). Pan Ježíš během svého tříletého evangelizačního působení mezi Židy a pohany se lidsky rozhněval dvakrát. (Přiznám se, že si tvář rozzlobeného Spasitele představit neumím - i když se tak stalo). Jednou, když před židovskými Velikonocemi vstoupil v Jeruzalémě na chrámový dvůr, uviděl tam prodavače býčků, ovcí a holubů. Seděli tam též penězoměnci. Ježíš se rozhněval, upletl si z provazů důtky, prodavače dobytka z chrámových prostor vypráskal, směnárníkům rozmetl mince a převrátil stoly. Jen prodavačům holubů přikázal, aby si vše odtud odnesli. (J 2, 13 -16)

Po druhé se Pan Ježíš rozhněval, když mu lidé přinášeli děti, aby se jich dotkl. Ale učedníci je odháněli. Když to Ježíš uviděl a uslyšel, velice se rozzlobil a učedníky okřikl slovy: „Nechte děti, ať ke mně přicházejí, nebraňte jim, neboť ony patří do Království

Božího“. Potom je bral do náruče, vkládal na ně ruce a žehnal jim. (M 10,13-16). Podobně jako evangelista Marek popisují spasitelův hněv nad omezováním přístupu dětí k němu i evangelisté Matouš a Lukáš.

Písmo Svaté jasně sděluje jak Pán Ježíš děti miluje a jak touží po jejich blízkosti. Proto je bral do náruče a každé požehnal. Církev po celá staletí počítala s přítomností kluků a mládenců u oltáře. Dětský ministrant byl při mši sv. u oltáře nutnou samozřejmostí a proto na něj bylo pamatováno i v předkoncilních vstupních modlitbách při mši svaté. Na počátku liturgie se kněz s ministrantem modlil:

- **Kněz:** *Introibo ad altare Dei = Přistoupím k oltáři Božímu.*

- **Ministrant:** *Ad Deum qui leatificat juventutem meam (Před Boha, který mé mládí radostí naplňuje).*

Z toho je patrné, jak liturgie katolické církve s aktivní účastí mládí na slavení mše svaté jaksi oficiálně počítala. V mnoha českých farnostech se díky Bohu v této praxi pokračuje. Je však škoda, že tomu tak není v naší farnosti. Vzpomínám si na malou epizodu. Stalo se to v jedné postní době, kdy jednou týdně sloužil v kostele u kapucínů františkán - otec Bernard. Při jedné své homilii hovořil o nedostatku ministrantů. Během kázání se rozhorlil, zvedl ukazovák i hlas, a volal: „Tak, a do Velikonoc ať jsou všichni kluci u oltáře! To bude ten nejlepší dárek pro Pána Ježíše za to, že nás má rád!“ Měl jistě pravdu také proto, že nejvíce bohoslovců přicházelo vždy z řad bývalých dětských ministrantů, nebo skautů vedených Salesiány. A tato skutečnost byla a je i dnes důležitá pro všechny české katolíky. A tak je zcela na místě otázka: „Proč je v některých farnostech naprostý nedostatek dětských ministrantů?“ Tuto otázku ale nepokládejme těm dětem, ale směřujme ji do věřících rodin a na fary.

J.Č.

Noc kostelů 1. června 2012

Chrám sv. Petra a Pavla

19:00 - Zahájení noci kostelů

22:00 - Závěr noci kostelů

Biblická a katechetická

hodina se koná

v úterý po večerní mši svaté od 17.45.

Katechetická hodina:

úterý 1. a 29. května

Biblická hodina:

úterý 8., 15. a 22. května